KOLEJNY NR 41
DLA SPRAW LOTNICTWA CYWILNEGO.

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Rok XXI. Warszawa, 16 lutego 1939 r. Nr 4.

Dziennik niniejszy zawiera przedruki przepisów dawniejszych, dotyczących przedsiębiorstw i przewozów lotniczych.

SPIS TREŚCI:

CZĘŚĆ C.

CZĘŚĆ C.

WYCIĄG

z rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (ze zmianami wynikającymi z Dz. U. R. P. z 1934 r. nr 40, poz. 350).

Dział I

Postanowienia zasadnicze.

Art. 2. Nie są przemysłem w rozumieniu niniejszego rozporządzenia i przepisom jego nie podlegają:

5) przedsiębiorstwa kolejowe, żeglugowe i promowe, samolotowe (żeglugi powietrznej) oraz podlegające na podstawie osobnych przepisów przymusowi koncesyjnemu przedsiębiorstwa przewozu osób i towarów pojazdami mechanicznymi na drogach publicznych.

Dział II.

Przemysł ze stałą siedzibą.

A. Przepisy ogólne.

Art. 8. Następujące rodzaje przemysłu wolno prowadzić dopiero po uzyskaniu koncesji:

5) wyrób i sprzedaż statków powietrznych.

Przedruk z Dz. U. R. P. z 1927 r. nr 53, poz. 468.

WYCIĄG

z ustawy z dnia 22 marca 1933 r. o zarobkowym przewozie osób pojazdami mechanicznymi w obrębie gminy miejskiej.

Art. 8 (1) Nie potrzeba uzyskiwać koncesji na:

3) przewóz osób pojazdami mechanicznymi przedsiębiorstw lotniczych do portów i z portów lotniczych.

Przedruk z Dz. U. R. P. z 1933 r. nr 32, poz. 273.

WYCIĄG

z załącznika do obwieszczenia Ministrów Komunikacji i Skarbu z dnia 13 maja 1933 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o Państwowym Funduszu Drogowym.

Rozdział III.

Opodatkowanie materiałów pędnych.

Art. 14. (6) Zwolnione są od dodatku drogowego oleje mineralne:

c) używane do napędu silników statków powietrznych wojskowych i cywilnych; oleje mineralne dla cywilnych statków powietrznych wolne są od dodatku drogowego, jeżeli są nabywane na warunkach, które określają rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Skarbu.[1])

Przedruk z Dz. U. R. P. z 1933 r. nr 45 poz. 352.

WYCIĄG

z rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. Kodeks Zobowiązań.

Tytuł II

Powstanie zobowiązań.

Dział II

Powstanie zobowiązań z innych źródeł.

Rozdział IV.

Czyny niedozwolone.

Oddział 5.

Odpowiedzialność za szkody, wyrządzone w związku z użyciem sił przyrody.

Art. 156. Przepisów oddziału niniejszego nie stosuje się, jeżeli odpowiedzialność za wypadki związane z ruchem przedsiębiorstw i zakładów oraz mechanicznych środków komunikacji unormowana jest w przepisach szczególnych.

Przedruk z Dz. U. R. P. z 1933 r. nr 82 poz. 598.

WYCIĄG

z rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 czerwca 1934 r. Kodeks Handlowy

Część I.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 15 marca 1934 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. nr 28, poz. 221) postanawiam co następuje:

KSIĘGA PIERWSZA

Kupiec

Dział XII

Spółka Akcyjna

Rozdział I.

Powstanie Spółki.

At. 310. § 1. Spółka Akcyjna, której przedsiębiorstwo ma znaczenie państwowe lub

---

1) P. str. 43 niżej — wyciąg z rozporządzenia wykonawczego z dnia 12 maja 1933 r do ustawy niniejszej.

charakter użyteczności publicznej, może być zawiązaną jedynie za zezwoleniem Ministra Przemysłu i Handlu, który zatwierdza statut, odpowiadający przepisom prawa, i wszelkie zmiany statutu. Statuty spółek akcyjnych, zajmujących się czynnościami bankowymi i ubezpieczeniowymi i ich zmiany, zatwierdzają Ministrowie Skarbu oraz Przemysłu i Handlu.

§ 2. Rozporządzenie Rady Ministrów, wydane na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, wyszczególni rodzaje przedsiębiorstw, które mają znaczenie państwowe lub charakter użyteczności publicznej. [1])

KSIĘGA DRUGA

Czynności handlowe.

Dział III.

Zobowiązania.

Rozdział VII.

Przewóz.

Art. 614. Przepisy rozdziału niniejszego stosuje się do przewozu kolejami żelaznymi, do zarobkowego przewozu pojazdami mechanicznymi, do żeglugi i spławu wodami śródlądowymi, do przewozu statkami powietrznymi oraz przewozu pocztą, tylko o tyle, o ile przewóz ten nie jest odmiennie uregulowany przepisami szczególnymi.

Przedruk z Dz. U. R. P. z 1934 r. nr 57 poz. 502.

WYCIĄG

z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1928 r. w sprawie wyszczególnienia rodzajów przedsiębiorstw, mających znaczenie państwowe lub charakter użyteczności publicznej.

§ 1. Za przedsiębiorstwa, mające znaczenie państwowe lub charakter użyteczności publicznej [2]) uważa się:

2) wytwórnie silników lotniczych i statków powietrznych oraz przedsiębiorstwa eksploatacji powietrznych linij komunikacyjnych.

Przedruk z Dz. U. R. P. z 1928 r. nr 103 poz. 918.

---

[1]) P. niżej wyciąg z rozp. z dnia 20 grudnia 1938 r. w sprawie wyszczególnienia rodzaju przedsiębiorstw, mających znaczenie państwowe lub charakter użyteczności publicznej.

[2]) w rozumieniu Art. 310 § 1 Kodeksu Handlowego (Dz. U. R. P. z 1934 r. nr 57, poz. 502 — p. wyciąg wyżej).

WYCIĄG

z rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Skarbu z dnia 12 maja 1933 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie wykonania ustawy o Państwowym Funduszu Drogowym.

Na podstawie art. 14 ust. 6 pkt. c), 18 ust. 1 i 25 ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. nr 45, poz. 352) [1]) zarządza się co następuje:

§ 21. (1) Zwolnione są od dodatku drogowego i od opłaty (art. 14 i 15 ustawy) materiały pędne używane do napędu silników statków powietrznych cywilnych, jeśli są nabywane wyłącznie dla celów lotniczych, w wytwórniach (wolnych składach) tych materiałów przez przedsiębiorstwa żeglugi powietrznej, działające na podstawie koncesji. Materiały te będą wysyłane z wytwórni (wolnego składu) w sposób stosowany przy przesyłaniu artykułów podatkowych pod węzłem podatku, tj. pod zamknięciem urzędowym i za świadectwem przewozowym według wzoru ustalonego w załączniku 1 do § 105 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 października 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 97, poz. 862).

(2) Przedsiębiorstwa, wymienione w ust. 1, mogą na podstawie upoważnienia Ministra Komunikacji odstępować wyłącznie dla celów lotniczych materiały pędne, zwolnione od opodatkowania, klubom lotniczym i właścicielom statków powietrznych, wpisanych do państwowego rejestru statków powietrznych w Polsce. Przedsiębiorstwa, uprawnione do pobierania materiałów zwolnionych od opodatkowania powinny prowadzić wykazy otrzymywanych oraz zużytych i odstępowanych materiałów pędnych.

(3) Osoby nabywające materiały pędne dla celów lotniczych od przedsiębiorstw, wymienionych w ust. 2, obowiązane są prowadzić wykazy otrzymanych oraz zużytych i odstępowanych materiałów pędnych.

(4) Używanie do innych celów niż lotniczych materiałów pędnych, zwolnionych od opodatkowania w myśl ust. 1 i 2, jest zabronione.

Przedruk z Dz. U. R. P. z 1933 r. nr 52, poz. 397).

WYCIĄG

z rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 11 grudnia 1936 r. o wykonaniu ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym.

Na podstawie art. 47 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym

---

[1]) P. wyciąg z tej ustawy, str. 42 wyżej.

(Dz. U. R. P. nr 79, poz. 550), której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 30 maja 1936 r. (Dz. U. R .P. nr 46, poz. 339) zarządzam co następuje:

Do art. 26 [1]) oraz części II lit. B taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 [1]).

§ 86. (1) Do kategorii I przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

2) przedsiębiorstwa komunikacji lotniczej.

Przedruk z Dz. U. R. P. z 1936 r. nr 93 poz. 649.

ZARZĄDZENIE

w sprawie propagandy polskich linij lotniczych.

Ze względu na konieczność podniesienia frekwencji i dochodowości Polskich Linij Lotniczych „Lot", polecam wszystkim urzędom podległym M. S. Z. zagranicą gorliwe zajęcie się propagandą wymienionego przedsiębiorstwa, korzystanie z samolotów przy podróżach do i z miejscowości, z którymi komunikacja jest utrzymywana przez P. L. L. „Lot", oraz w miarę możności przesyłania pilnych pism i przesyłek drogą lotniczą na liniach, obsługiwanych przez „Lot".

(—) *August Zaleski*
Minister.

Przedruk z Dz. U. M. S. Z. z 1931 r. nr 15, poz. 86

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SPRAW WOJSKOWYCH I KOMUNIKACJI

z dnia 17 września 1932 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości i Spraw Zagranicznych w sprawie wykonania art. 38 i 50 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 marca 1928 r. o prawie lotniczym.

Na podstawie art. 38 i 50 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 marca 1928 r. o prawie lotniczym (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 294) [1]) w brzmieniu nadanym im ustawą z dnia 28 stycznia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 227) zarządza się co następuje:

§ 1. Ze względów bezpieczeństwa i porządku publicznego nie mogą być przewożone statkami powietrznymi następujące przedmioty lub materiały:

a) samozapalne, łatwozapalne, ognie sztuczne i wszelkie inne przedmioty lub materiały, mogące wywołać pożar;

b) wybuchowe i strzelnicze, wrażliwe na wstrząsy lub zmianę temperatury;

c) pod ciśnieniem zgęszczone, skroplone lub rozpuszczone;

d) wytwarzające przy zetknięciu z wodą lub powietrzem gazy zapalne;

e) żrące, cuchnące lub budzące odrazę, z wyjątkiem przedmiotów lub materiałów, przesyłanych do laboratorium analitycznego dla dokonania analizy lekarskiej, z zastrzeżeniem odpowiedniego opakowania.

§ 2. Aparaty radio, fotograficzne i kinofotograficzne mogą być przewożone statkami powietrznymi jedynie w stanie uniemożliwiającym ich użycie.

Jeżeli przewóz ma się odbywać w granicach Rzeczypospolitej Polskiej, obowiązany jest dowódca statku powietrznego przekonać się osobiście, czy aparaty są należycie zabezpieczone przed użyciem. Gdyby zabezpieczenie było niedostateczne, obowiązany jest dowódca statku powietrznego wziąć aparat pod swój dozór na czas trwania lotu.

Jeżeli aparaty te mają być wywiezione za granicę lub przywiezione z za granicy na obszar Rzeczypospolitej Polskiej, należy przedstawić je organom policyjnym na lotnisku odlotu celem oplombowania, a następnie oddać dowódcy statku powietrznego pod jego dozór. Aparaty należy wydać dopiero na lotnisku przylotu, przy czym nałożone plomby zdejmują organa policyjne lotniska przylotu.

§ 3. Przepisów § 2 nie stosuje się do aparatów radio, stanowiących wyposażenie statku powietrznego i pozostających pod odpowiedzialnością dowódcy statku powietrznego, jako też do aparatów fotograficznych i kinofotograficznych, które mogą być użyte na zasadzie osobnego zezwolenia (§ 14).

§ 4. Materiały wybuchowe i strzelnicze, nie wrażliwe na wstrząsy lub na zmianę temperatury, wszelka broń palna, amunicja do broni palnej, tudzież gołębie pocztowe mogą być przewożone statkami powietrznymi jedynie za zezwoleniem właściwej władzy (§ 9), z wyjątkiem wypadków przewidzianych w § 5.

§ 5. Osoby, uprawnione w myśl obowiązujących w Państwie Polskim przepisów do posiadania i noszenia broni palnej krótkiej, sportowej lub myśliwskiej, mogą przewozić statkami powietrznymi bez zezwolenia przewidzianego w § 4 nienabitą broń, na którą uprawnienie opiewa oraz amunicję do niej, w ilości nieprzekraczającej 25 sztuk naboi do broni palnej krótkiej, a 100 sztuk naboi do broni palnej myśliwskiej lub sportowej.

§ 6. Organa władz państwowych polskich, odbywające na statku powietrznym po-

---

[1]) wspomnianej we wstępie ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dnia 15 lipca 1925 r.

[1]) Obecnie Dz. U. R. P. z 1935 r. nr 69 poz. 437, przedruk Dz. Urz. M. K. z 1935 r. nr 34, poz. 182.

dróż służbową, mogą przewozić broń palną wszelkiego rodzaju wraz z potrzebną do niej amunicją bez zezwolenia przewidzianego w § 4, nawet nabitą, jeśli charakter służby tego wymaga.

§ 7. Przewóz statkami powietrznymi materiałów wybuchowych, broni i amunicji wojskowej w ruchu międzynarodowym jest bezwzględnie zakazany.

§ 8. Postanowienia §§ 1 pkt. a) i 4 nie odnoszą się do sprzętu lotniczego sygnalizacyjnego i amunicji do niego, stanowiących zwyczajne wyposażenie statku powietrznego lub przewożonych dla portów lotniczych.

§ 9. Zezwoleń przewidzianych w § 4 udziela wojewódzka władza administracji ogólnej w porozumieniu z dowództwem okręgu korpusu, a jeżeli chodzi o przewóz wymienionych w powyższym paragrafie przedmiotów z za granicy — konsulat polski w porozumieniu z dowództwem okręgu korpusu.

Właściwość wojewódzkiej władzy administracji ogólnej i dowództwa okręgu korpusu do udzielenia tych zezwoleń ocenia się według lotniska odlotu, z którego przedmioty określone w § 4 mają być wysłane. Według tej samej zasady ocenia się właściwość konsulatu, natomiast właściwość dowództwa okręgu korpusu co do powyższych przedmiotów przewożonych z zagranicy ocenia się według lotniska przylotu, do którego przedmioty te mają być przywiezione.

§ 10. Prośby o udzielenie zezwoleń, przewidzianych w § 4, powinny zawierać następujące dane:

1) imię, nazwisko, przynależność państwową, wiek i miejsce urodzenia petenta lub nazwę osoby prawnej;
2) miejsce zamieszkania petenta lub siedzibę osoby prawnej;
3) określenie rodzaju i ilości przedmiotów przeznaczonych do przewozu;
4) nazwy miejscowości z podaniem lotniska odlotu i przylotu, z którego lub do którego są przywożone przedmioty.

§ 11. Decyzje w sprawie udzielania zezwoleń przewidzianych w § 4 wydawane są na podstawie swobodnej oceny.

Zezwolenia mogą być wydawane tylko na każdy przewóz z osobna.

Zezwolenia powinny zawierać dane wyszczególnione w § 10 tudzież termin, po upływie którego tracą swą ważność.

§ 12. Osoba, która zezwolenie (§ 4) otrzymała, powinna oddać je dowódcy statku powietrznego przy nadawaniu przedmiotów do przewozów.

Dowódca statku powietrznego przekazuje zezwolenie (§ 4) zawiadowcy tego portu lotniczego, w którym przedmiot przewożony zostaje wyładowany.

Zawiadowca portu lotniczego przechowuje wykorzystane zezwolenia w ciągu 3 lat.

§ 13. Użycie aparatów fotograficznych lub kinofotograficznych na lotniskach wojskowych może być dozwolone tylko przez komendanta wojskowego portu lotniczego.

Użycie powyższych aparatów na lotniskach wspólnych (wojskowo-cywilnych) może być dozwolone:

a) przez komendanta wojskowego portu lotniczego — o ile chodzi o części lotniska użytkowanego przez wojsko;
b) przez zawiadowcę portu lotniczego — o ile chodzi o części lotniska, użytkowane przez lotnictwo cywilne.

Użycie powyższych aparatów na innych lotniskach zezwolenia nie wymaga.

§ 14. Użycie aparatów fotograficznych lub kinofotograficznych na pokładzie statku powietrznego w czasie lotu wymaga zezwolenia dowódcy okręgu korpusu, właściwego dla miejscowości, w której zdjęcia mają być dokonane.

Jeśli zdjęcia mają być dokonane na obszarze dwu lub więcej okręgów korpusów — udziela zezwolenia Szef Sztabu Głównego.

Użycie aparatów fotograficznych lub kinofotograficznych można uzależnić od pewnych warunków, w zezwoleniu ściśle określonych.

§ 15. Prośby o udzielenie zezwolenia na użycie aparatu fotograficznego lub kinofotograficznego (§ 14) powinny zawierać następujące dane:

a) imię, nazwisko, przynależność państwową, wiek i miejsce urodzenia petenta lub nazwę osoby prawnej;
b) miejsce zamieszkania petenta lub siedzibę osoby prawnej;
c) imię, nazwisko, narodowość, wiek, miejsce urodzenia i miejsce zamieszkania osoby, która będzie dokonywała zdjęć;
d) typ i format aparatu oraz siłę światła, ogniskową i rodzaj obiektywu;
e) ilość klisz lub błon albo długość taśmy, które mają być użyte do zdjęć;
f) miejscowość i przedmioty, które będą fotografowane;
g) w jakim celu będą dokonane zdjęcia;
h) znaki przynależności i rejestracji statku powietrznego lub do kogo statek powietrzny należy;
i) lotniska, na których zamierzone jest startowanie i lądowanie oraz obszary Państwa Polskiego, ponad którymi statek będzię przelatywał.

Do podania należy dołączyć dwie fotografie osoby, która będzie dokonywała zdjęć. Fotografię powinny być wymiarów: 5,5×7 cm przy czym głowa powinna być wymiarów co najmniej 2,5×3 cm. Fotografia powinna przedstawiać głowę osoby z przodu, bez nakrycia.

§ 16. Zezwolenie powinno zawierać dane, wyszczególnione w pkt. c) — i) § 15, numer

rejestru udzielonych zezwoleń, termin ważności oraz ewentualne warunki dodatkowe (§ 14).

Na zezwoleniu należy nakleić jedną fotografię osoby, która będzie dokonywała zdjęć.

Zezwolenie może być jednorazowe lub okresowe.

Zezwolenie okresowe może być udzielone:

1) na przeciąg 1 roku obywatelom polskim lub osobom prawnym, mającym siedzibę w kraju, jeśli zdjęć dokonuje się zawodowo;

2) na przeciąg 3 miesięcy — we wszystkich innych wypadkach.

Decyzje w sprawie udzielania zezwoleń wydawane są na podstawie swobodnej oceny, bez uzasadnienia i są ostateczne.

Zezwolenia tak jednorazowe, jak o okresowe mogą być cofnięte bez podania motywów.

Zezwolenia, które utraciły ważność, należy bezzwłocznie zwrócić władzy, która je wydała.

§ 17. Rozporządzenie niniejsze nie odnosi się do wojskowych statków powietrznych polskich.

§ 18. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w miesiąc po ogłoszeniu.

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Kierownik Ministerstwa Komunikacji: *M. Butkiewicz*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Przedruk z Dz. U. R. P. z 1932 r. nr 96, poz. 830.

WYCIĄG

z ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o gołębiach pocztowych.

Art. 12. Wywóz wszelkiego gatunku gołębi zagranicę, z wyjątkiem t.zw. rysi polskich, garłaczy i pawiaków, jako też przywóz tychże z zagranicy może nastąpić tylko po uzyskaniu na to specjalnego zezwolenia władzy administracyjnej, wydanego w porozumieniu z władzą wojskową.

W czasie wojny Minister Spraw Wojskowych może zabronić zupełnie zarówno przywozu gołębi z zagranicy, jak i wywozu za granicę.

Art. 16. Władze administracyjne są uprawnione do sprawdzania, czy osoba przewożąca lub przenosząca gołębie pocztowe z jednego miejsca na drugie, ma zezwolenie na utrzymywanie i hodowanie gołębi pocztowych.

Osoby, które nie mogą wylegitymować się odpowiednim zezwoleniem, mogą być zatrzymane i pociągnięte do odpowiedzialności.

Przedruk z Dz. U. R. P. z 1925 r. nr 45, poz 311).

WYCIĄG

z rozporządzenia Ministrów: Spraw Wojskowych, Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości

z dnia 17 listopada 1927 r.

w sprawie wykonania ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o gołębiach pocztowych.

Na podstawie art. 23 ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o gołębiach pocztowych (Dz. U. R. P. nr 45 poz. 311) zarządza się co następuje:

Do art. 1.

§ 2. Władzą wojskową w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o gołębiach pocztowych jest dowództwo okręgu korpusu, na którego terenie znajduje się powiatowa władza administracji ogólnej powołana do udzielania zezwoleń.

Do art. 12.

§ 16. Zezwolenie na wywóz pocztowych gołębi za granicę i na przywóz z zagranicy udziela wojewódzka władza administracji ogólnej po porozumieniu się z dowództwem okręgu korpusu na terenie którego hodowca zamieszkuje.

Przedruk z Dz. U. R. P. z 1927 r. nr 103, poz. 899.

WYCIĄG

z rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dn. 9 listopada 1933 r.

wydanego w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Spraw Zagranicznych, Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Poczt i Telegrafów o dozorze granicznym nad artykułami żywności i przedmiotami użytku, wwożonymi z terenu W. M. Gdańska.

Na podstawie art. 24 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928

roku o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 343) zarządza się co następuje:

§ 2. Punkty oraz dnie i godziny, w których będzie wykonywany dozór graniczny nad artykułami żywności i przedmiotami użytku wwożonymi z terenu W. M. Gdańska, wyznaczy wojewódzka władza administracji ogólnej, przy czym w stosunku do ruchu pocztowego kolejowego, lotniczego i wodnego — w porozumieniu z właściwymi władzami.

§ 4. Artykuły żywności i przedmioty użytku, za których badanie nie uiszczono opłaty z góry lub co do których stwierdzone zostało na podstawie wyniku badania, że nie odpowiadają obowiązującym przepisom, nie będą wpuszczone na terytorium Państwa. Przesyłki pocztowe zwracane będą nadawcy, inne zaś przesyłki, jeśli strona nie cofnęła ich w terminie wyznaczonym, będą:

a) bez odszkodowania strony zniszczone — o ile posiadają cechy zepsucia lub wogóle szkodliwości dla zdrowia,

b) sprzedane w drodze przetargu publicznego — o ile nie odpowiadają innym niż wymienione pod a) warunkom obowiązujących przepisów.

Zniszczenie towaru zarządza i protokólarnie stwierdza powiatowa władza administracji ogólnej. Zniszczenie towaru powinno być dokonane w obecności dwóch świadków spośród funkcjonariuszów państwowych.

Przedruk z Dz. U. R. P. z 1933 r. nr 93, poz. 717.

Sprostowanie.

Układ znaków konwencjonalnych wraz z ich objaśnieniami słownymi, umieszczony na szkicu dołączonym do okólnika Ministerstwa Komunikacji z dnia 21 grudnia 1938 r. nr 5 o przeszkodzie obok pola wzlotów na lotnisku Okęcie w Warszawie (Dz. Urz. M. K. z 1939 r. nr 3, poz. 13) powinien być następujący:

o światło przeszkodowe
„ graniczne
wskaźnik wiatru
„ „ oświetlony
T — oświetlone
latarnia lotniskowa
wieża
komin
oświetlenie wieży wiertniczej

Liczby umieszczone obok przeszkód oznaczają ich wysokość w metrach.

Adres Redakcji:
Ministerstwo Komunikacji ul. Chałubińskiego 4, Gabinet Ministra, pokój Nr 27, tel. 552.00, wewn. 101.

Adres Administracji:
Administracja Wydawnictw Ministerstwa Komunikacji ul. Chałubińskiego 4, pokój Nr 123, II p. tel. 8.26.28. Konto czekowe PKO. Nr 30658.

Warunki prenumeraty w kraju: rocznie zł 8.—; półrocznie zł 4.—; kwartalnie zł 2.—; cena numeru 50 gr.

Do nabycia w Administracji Dz. Urz. M. K. lub w Administracji Dz. Zarz. D. O. K. P. Prenumeratę wpłaca się z góry przed rozpoczęciem kwartału, półrocza lub roku. Reklamacje z powodu nieotrzymania pojedyńczych numerów Dz. Urz. M. K. wnosi się do właściwych urzędów pocztowych, najpóźniej 3-go dnia po otrzymaniu następnego z kolei numeru Dziennika. Reklamacji spóźnionych lub wniesionych w sposób niewłaściwy nie uwzględnia się. Za zmianę adresu opłata wynosi 50 groszy.

Cena ogłoszeń: od wiersza zł 1; za stronę zł 100.

Ogłoszenia prywatne można umieszczać tylko na luźnych kartkach dołączonych do Dziennika. Administracja Dziennika nie odpowiada za niedotrzymanie terminu ogłoszenia.

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa Nr 104816. 16.II.39. 2500.

48